

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

****, KIZILDELİLER***
Necmi Otçu

****, kızıldeliler***

**ah ki diyorum biz her taşın altında
dünya yerlisi kızıl bir deli
siz bizi yok sayarak
hadi şimdi var edin kendinizi**

Basım Yeri

Printing & Desing by
AYRINTI **BASIMEVİ**
0.312.394 55 90
Matbaa Sertifika No: 13987

Fotoğraf Tülin Dereli Otçu

Para İle Satılamaz.

Şiire vakit yaratan eşim Tülin Otçuya

*Şair okuma sürecimizde yer alan; imge söz- aheste süreci
emekçilerine ve yıllardır birlikte emeklediğimiz beyhude süreci
çalışkanlığına...bu kitabın elinize ulaşmasına emek veren
Erdoğan Arslan ve başta matbaa emekçileri olmak üzere yazan-
lara çizenlere düzenleyenlere, fotoğrafi ile bizi onurlandıran
Emine Başa arkadaşımıza...*

*Aslında ;“cümlemizi” ayaklandıran mücadele sürecimizin isimsiz
kahramanlarına ve bütün yitiklerimize, Saygılarla*

*,

her geçen gün daha ustalaşıyorum
kendimi yıkmaya
henüz gücüm yetmiyor
büyük bir acemilik yapmaya

4

*,

tüzük

ben kendimin bile bilicisi değilken
kim nasıl yazar ne bileyim ben

ne avcıyım ne de kuşbaz
bilsem bilsem yemlediğim kuşları bilirim
biraz ekmeğimi yemiş suyumu içmişlikleri var
“ahde vefa” deyip konu-konuveriyorlar demek dizelerime

nerde öyleee/ çiçek böcek gezmek bizde
kelebek mi geldik biz bu dünyaya
çiçek dediysem dikmişimdir park bahçelerde
(ağaçlar fidanlar cabası)
bakmayın siz onların böyle boyuna -pozuna
çoğunluk şuncacık bir şeydiler ben onları diktiğimde

elbet yetiştirdim – elbet doğrudur- elbet saksılar da
yalanım varsa kuran Mushaf çarpsın
belki de diyorum belki de
suladığım büyüttüğüm binlerce çiçek
ayaklanmıştı içimde
onlar gülü gülü vermişlerdir
bende takılı vermişimdir peşlerine

çatlamıştır belki benim saksımda
köklerim deli deli tepeli salı vermiştir kendini şiire
nerden bileyim ben bana ne eylediklerini
yaptığım hiçbir iş
ne yapacağını sormuyor ki bana

çoğunluk bahsettiysem taştan tozdan yoldan
küfür kürek dediysem -kazmak dediysem derinlikleri
çalışmışımdır kazma kürek
yandı dedimse ciğerlerim
yanmıştır etim kemiğim
kırk dereceyi
yüz kırk derece asfaltın içinde

öyle durup dururken
bir gümbürtü geliyorsa dizelerden kulağınıza
taş ocakları yangısı dinamit patlaması
bir toz bulutu
işlemiştir kendini nefesime

kimi uçtu dese de benden yana
haklıdır mutlaka
dünyanın bilgisi içinde tüyden hafif kalmışımdır
biri kalkıp üflemiştir gözleriyle
bilmiyorum deyip uçuvermişimdir belki de

bende iç çekmek nefes almak olduysa
bir de kalkıp çektiysem dünyalarınızı içime
bunu nasıl anlatmalı şimdi size

kıçı-kırık bir adamım diyorum/ diyorsunuz vay anasını be
ucu tozlu bir kasketim var takarım başıma
diyorsunuz imge
yaşanmamış tozlanmamış eskimemiş
hiçbir şeylerim kalmadı elimde
çatır çatır maddeyi eskitmeyince
çıkıp gelir mi hiç yoktan bir imge

ben de çoğunluk şaşıyorum
neyin nerden nasıl/ bana denk geldiğine

dünyanın bilgisiyle/ doğrudur/ yaşıyorum alta küste
belki de bu yüzdendir
gözlerim hiç yabancılık çekmiyor yaşamın öğreticiliğine

şu şöyle bu böyle diyeceklerim olsa da
zerrece aklım ermez “şiirin” bana yaptığı işlere

ben bana bir eksik - biz deyip/ katmışım şeytanı aklıma
bunda varsa bir karmaşa o da aittir şeytana

kısacası
“ben de herkes gibi oturup yazıyorum”
dünyanın masasında

bir şair bilirim o da masaya masa demiş ya
ama ne masa demişti “ha”

kulak asmıyorum
şiirde şu olur bu olmaz söz döktürenlere
hangi sözdür o ki erimezmiş şarabın dininde
hadi be sende
can baba kimlere/ neler demedi ki bu gökyüzünde

elbet- elbet diyorum
bazen denk gelende
tükürüyorum ben de düzenin yüzüne
böyle bir ülkede kim demiş ulan
şiir yazılır diye “tüzükle”

*,

belediye işçisi sarı Avni'den tembih

çürük elmanın
sok kıcına çöpü
ban boyalı şekere
koy ışıldasın camekanda

sen daha iyi bilirsin ya abi

şiir yazacaksan
sakın bizden olduğunu unutma

bi de ne et ne yap
kıcına çöp sokup kendini şekere banma

içim yanar seni görürsem camekanda

*,

ömrüm sokak heykeli

ömrüm
duvara yaslı kırık sandalye

düşmese
gülmek katılacaktı düğün derneklere

ömrüm
omuzlarımda yağmur
yorgunluk gülümseyen şelale

sonsuzu oynuyor
çevrimi bitmiş bir sayfada

bilmem ki neden
birileri temizliyor sanırdım
sokak heykellerini
hem de böyle
rüzgar süpürüp yağmur yıkarken beni

*,.

kendime yakalanışım

bir ömür ben ördüm
bu örümcek ağlarını

bir ömür bir sinek
yakalamak için kendimi

*

ben değil
yolculuk seçti beni

ah bilemezsiniz
yolcu uğurlamak
yolcuya katmaktır kendini

*

kariştırınca
kimin kimi olduğumu
çıkışıyorum yollara

bu da bir şey mi

işin kötüsü
unutuyorum
geri dönecek gibi gülmeyi

*,

afrikaram

şair dediğin
kıtalardan afrika

hangi kara parçasında olursan ol
kocaman bir kara
alıcı kuş
döner ha döner
açlık
yoksulluğumun başında

kara talihtir kör bahttır
büyür ha büyür
sual olmaz
kapı bir komşumun hançeri
dayanır kursağıma

dünyanın her yerinde
sessiz soluksuz
küçük ölümlerde
paramparça bir Afrika

en hızlı büyüyen şairidir
açlık yoksulluk
dünyanın en büyük kıtası Afrika

dünya bu kez çok sarsılacak
kocaman bir kara ayağa kalkınca

*,

kendini toplayan eskici

dokunuyorum bir tuşla bir yangına
ne is ne koku değmiyor tenime

herkesin içi dışına uğramış
başları hız dönmesinde
her köşenin dönemecinde bir pusu
kişiliksizlik bile artık kimlik içinde

ellerime uzanamıyorum
ellerim şimdi en uzağında
yeni bir dünyada bir eskici
dolaşıyorum kendimi toplamaya

ustasıyım kendimi seçmenin
yinede
çürük çarık bir şeyler karışıyor işin içine

merhaba gün merhaba güneş
günden güneşten çorap örüyorum başıma

*,

sığıntı aşk

ben senden sana
bambaşka bir şey söyleyecektim

unuttum

bir çığlık kaldı bir eksliğimin içinde
sahi sen nasıl sığdırdın aşkı alıntıya

şimdi bu aşk mı yani

bir alıntı koymuşsun
bir eksliğinin içine

*,

hançer gülünce

buralarda bıçak taşımak
derler ki er kişi işi
üstelik benim bıçağım
çift ağızlı kemik saplı Tosya işi
iyi bilir her şeyi üçe beşe eşit bölmeyi
söğüt dalı kanar yüreğinden
gözlerimde buğulanır ıslak nefesi

bilinmez nedendir
ustası sapına işmar koymuş
kim bilir hangi güzelin gözlerinden
hangi hançer yarası

sormak lazım
kemik saplı bıçağa
bir bakışta hançer
yediveren gülünce
nasıl kanar ustasının yarası

*,

düşlerin dişi

salkım söğüt daha açmadan yaprağını
döküldü üstüme serçelerin şamatası

kimseye göstermeden güldüm beynimi
çatladı yüreğimin kan testisi

düşleri yaralanmış vahşi bir türkü
çevresi dikenli telli
yırttı kanattı turna nefesimi

vay ki ben elimin tersiyle
sertçe sildim üşüyen gözlerimi

yüreğimde takılı kaldı serçe sürüsü
günsüz güneşsiz merdiven altı üretimlerde
ben öğrendim
beynimin dişlerinden keskin gülmeyi

dünyanın üçte biri yıkıldıysa da üstümüze
aklınızın terinde yaralı vahşi
unutmadık dişlerimizden bahar gülmeyi

kusura kalmayın bey Efendiler hanım Efendiler
ser(t)çeler tedirgin ettiyse besili etlerinizi

*,

İncisi kum dökülen şimdi
gördüğüm bütün incilere sordum kum tanesini
kimi bilmiyorum dedi- kimi bilinemez dedi

oysa ben ne zaman
kendimi sorsam bir şiire
kum döker avucuma kendisini

*,

“ah biz
gerçek için akla sığdırıp hayali
nergis ekmiştik camın ardına”
Gülbüz Çetinkaya

*, siz yağmur mu sanmıştınız

canımın camından
dünya seyreylerken beni
nergis serptim gökyüzüne gözlerimi

*

çocuk uykularımın açık bıraktım da penceresini
canını çırpmadan
girsin diye serçe gerçeği

*

bu günlerde
bütün çiçekler fazlalıktır artık nergisten öte
bulutlar bulutlara değdikçe
nergisin arsızlığıdır bizde bu ilk cemre

*

gide- gele- günlerin içinde
hayat değsin diye ser(t)çe yüzümüze
ömrümüz durmuştur nergiste

*

aydan gül dürmüşüzdür elbet güneşe
yüreğimiz dağlarca gülsün diye

*

bir bulut bir buluta güneş saçılırken
serçeler nergis çırpmıştır kanatlarını üstümüze

*

siz ne sanırsınız
biz böyle dört nala beynimizin dişleriyle
serçe kanadından güneşi nergis gülünce

*,

tam zamanı

o kadar çok çalıştım ki
sözün kanatları çıktı

uçurumların kıyısında
puştluk yapmanın tam zamanı

şim

d

i

i

i

i

*,

hüzün
kasketini pişti der gibi
vurdu masaya

alnında gülerken
kasketin derin izleri

ne boka yarar dedi
dosta çıkmayacaksa bir şapka

*,

düş kanı

matbaa işçilerinin parmak izleriyle tanışınca
kanat açtı düşlerim dost ellere

ben ne zaman kaldırsam böyle başımı
kasketin tereği değdi gökyüzüne

öyle bir şaşa kalmışım ki
önünü göremez oldu sözlerim

bir yanımla
gözlerim didik didik ediyor gökyüzünün adreslerini
bir yanımla
adresler çiçek açıyor dallarımda

ben son öteki diyorum kendi kendime

(başım üzeri kabulümdür
dostlar diyor ki kasketli)

sözlerimi çakmışım gözlerime
bir nisan şakası
yol soluyorum geleceği

nerelerde kaldın be leylek baba

*,

şapkalı baca

kasketli tereği kaldırır kaldırmaz
gözleri serpti gökyüzüne adresleri

matbaa işçilerinin yüreği havada gördü leyleği

derler ki
leylek telaşında unutunca adresi
dolaşmış bir hayli

o baca senin bu baca benim derken
bulmuş sonunda şapkalı bacayı

bu haberdarlığa az uğraşmadı kasketli
kolay mı dört yandan esen rüzgârın
kurmak dengesini

birkaç güne kalmaz biter elbet telaşı
neyse deyip indirir yakında
gözlerinin üstüne tereği

içinde ince bir sızı
dört yandan esen rüzgârın dengesinde
şimdi acep nasıldır
şapkalı bir bacanın tütmesi

*,

dünyaya denk geliş

işim gücüm ömrüm
böyle kavun karpuz tadından
derde kasavete / kara kedi gülmek

bir sokak köpeğinin gözlerindeki kederden
gülüşü / durup dururken ölmek

ah bilmek/ çayı simide/ bir örnek
görgü gözünden örülmek

bize hastır bir ömür adam
gülmeyi ölmeye aşk çözülmek

cam kırılğan cancağız
kanar görülür çizdiğinden/ bilinmek

yaşama sevinci bir denk
gülü sümbülü bülbülü/ ateşten örmek

ömrüm diyorum
ah ahtım ah hamallığım
dünyaya dünyadan yaptığım denk

*,

dağlar yüreği yüce ılgaz gülmesi

kod adı stepne
keçi sütüyle beslenmiş gülme ciddiyeti
yaşamış işte komik olsun diye
hasta ruhlu mahkeme kararları
ertelenmiş bir yıl- yemek daveti

önemli adamdır aydınlığın babası
bundandır ayaklarına
hastanede zincir vurulması
komik olsun diye işte
yetmiş yaşında tutuklanması
yüreğimin içine düşüyor leylaklar
sınıfın efsanesinde güler yüzlü

yüreği kaleminden tüterken bir dünya
parasızlık parmak izi hastane çilesi
“hababam” deyince
gişe rekorları kırmış
dikili çöpü yok- yok evi köyü
şöyle bir kasılma hakkı
var gülü sermiş sokağı
avuçlarımızda “ellerinin sıcaklığı”

yalama dünyadan
geldi geçti mimli ünlü
kulağı halktan gözü toplumdan
sivas'tan kırılmış kolu kanadı
baş eğdiren Aliş'ten başımızın dikliği

kimi çizmiş kırmızı kalemle altını
ne gam kimi çizmiş karakalemle üstünü
biz aklımıza çiziyoruz senden kendimizi
sen sınıfın kırmızı kaplı gülen acısı

şimdi olsun yüreğimiz sana Cide
sen yine doğarsın bize
eşsiz benzersiz güzellikte
acıları gülen dirençken dinginliğiyle

aynen bildiğin gibi usta
yaşıyoruz işte böyle "töbe töööbeee"
bir biz gülüyoruz
gözlerinin mavisinden
yüreğimize

d

ü

ş

ü

n

c

e

*,

İliğime düğme gülmece

sapanı saçma dünyada
biri mahpus biri hastane
iki yatak düştü payıma

denk gelende bir masa bir sandalye
“hababam” tüttüm çilemi gülmece

tez elden çeker giderdim
“tööbe töbe”
çilli çocuk düşlerin sardunyası
düşmeseydi ciğerlerime

özgürlük diyorsun ya
beni öldü bilsinler
“ara ki bulasın dergilerde”
dünyanın iliğinde yüreğim düğme

(Rıfat Ilgaz Hocamızın Anısına Saygıyla)

*,

“bu ne iş” dedi mi bir kez

yani bütün mesele
yani hemen şimdi
ne iş olsa yaparım abiden gelebilmek
“bu ne iştir” demeye

ama bir kez sordu mu “bu ne iştir” diye
“patlak ayakkabılarından utansın zenginler” der elani
bulursun kendine bir “izzet usta”
artık her şey senin içindir
nazım usta gelir dayanır kapına
aklın sustalı şaklar dünyaya

artık her şey seninle başlar
inanırsın yeniden kuracağın bir dünyaya
orhan kemal bile olursun valla
gider ölürsün bulgaristan’da
her satırında bizden dönen bir dünya
arı duru akışkan anlaşılır incelik
yaşarsın kitap gibi sonsuzlukta

yani bütün mesele
ne iş olsa yaparım abiden
gelmek “bu ne iştir” demeye
semaver nargile
kocaman gülmek güneşe
yaşamak diyorsun ya işte böyle kök salmaktır dünyaya

ah biz var ya biz /işte o zaman
şapkalarımızı koyarız önümüze
elimizde bir demet açmış düşünce
hatıran önünde eğiliriz saygıyla

(Orhan Kemal anısına saygıyla)

*,

bir inciden gülmek

böyle kalın kabuk kendi halinde
yalıtık yalın gözlerle
kimseyi inandıramazsın deniz biriktirdiğine

o karmaşa o ısıltı
dışarıya sızmayan sızı
her şey aleyhte

feda olmaya değer mi dünya
bir ayak izine

bunu sormak lazım o ilk ayağa kalkan serseriye

*,

yalın iz birikir
incinmekten

ölür elbet
içinde deniz biriktirmekten

o ayağa kalkmış ilk serseri
ölmeyi gülmektir bir inciden

*,

çınar

bir oyma cevizin yaprağında
görür dünyayı döktüğü aynadan

*

aşkın söküğünü dıker dizelerde
aynada esen rüzgâr

*

ömrümüz alkış olsun
terin terinden- terleyen- ustamıza
bize ne dünyanın alkışından diyen

*

ıflah olmaz diyesiymiş rüya tabircileri
rüyasında çınar gören

bizim ıflah olasıımız yok
perişan olmaktadır dileğımız aşktan

*,

istinaden

yüreğimin çiçektozu
tenimde diken diken

belli ki
yine cemre düştü
nazımın gözünden

30

*,

deniz çirkin kız kesik kollu oğlan
binlerce yıldırım üşüşüyor güvercin sürüsü kumsala
bir martı
ak bir gerdanlıktan
yükseliyor kara bulut
bir damla yağmur çığlık çığlığa düşüyor içime

ayak izleri yağmur rüzgar deniz
yaşam dokunuyor
kayboluyorum içimde

ipi eprimiş küçük kayık
kırdı kıracak kırdı kıracak
kırılmıyor kör olası

düşüm deniz dağılıyor
ipi kırılmış inci gerdanlık

aşk terk edeni olmayan ihtiyar
martı çığlığından
yıldırım düşen güvercin sürüsü

aşk ipi kırık kayık düşü
saçılıyor inci gerdanlık
uçuşan kumsal dokunuyor yaşamın ölü öyküsüne
kendini ahtapot görüyor düşünde tek kollu bir adam

aşk kara bir bulut ak bir leke
yağmur damlası düşüyorum içinize

kayboluyorum çözülmedik düğmelerden
üşüyor yüreğimin parmak uçları
yollar martı çığlığı kanıyor şakaklarımda

*,

İçin için bir biçim kabuk aklıma düşünce

ayrılık ateşi of çekince yalnızlığına
sudan bir bahane kabuk bağladı dünya
bakmayın siz onun böyle sert olduğuna
bir hikâyedendik
yaprak yaprak açılan kum kayalarında

bütün yaralarımız dünyanın ilk aklından
kabuk bağlamış yaşama
bir kaşıntıdır yaşama sevinci
her daim hazırdır baştan çıkmaya
kabuk deyip geçtiğimiz
omurganın aldığı yoldur çoğunlukla

bütün tedirginliğim yok oluyor
güvercinlere garsonluk yaptığımda
şimdi deniz minaresine kulak versen
şeytan ezan okur kulağına
altın oran aşık olur kendini sorsan omurgana

deli mi ne bir ıstakoz indi yine derine
karides yedi çıkardığı kabuğunu
sıradan bir deniz minaresi
şarkısını söyledi kulağıma
altın oran diyorlar
aha bu gün aha yarın
ah açarım omurgamdan iğde kokusuna

duru dururken he valla diyorum buracıkta
bir kum tanesinden canı yanmıştır belki
siz bakmayın onun inci yumurtladığına
bundan mıdır bilemem- dinmez dünyanın kaşıntısı
bir yol çizgisi
iğde kokusuna kanar omurgamda

*,

kızıl-delilikler

ah ki diyorum biz her taşın altında
dünya yerlisi kızıl bir deli
siz bizi yok sayarak
hadi şimdi var edin kendinizi

*,

her geçen gün daha ustalaşıyorum
kendimi yıkmaya
henüz gücüm yetmiyor
büyük bir acemilik yapmaya...

*,

ne zaman bir binaya girmeye kalksam
tabelalar çarpıyor kafama

ya şapkanı çıkar ya başını eę diyorlar
sağır kulağıma

yok mu lan buralarda bir köy kahvesi

hadi ver elini diyorum doęru merdiven altına

ben tavşan kanı bir çay istiyorum
kulaklarına kadar kızarıyor Erdoğan usta

“aylarımızda keklik kanı gibi değil mi” diyor
“tavşanın kanını karıştırma”

*,

Çehov'un tüfeği “

madem
yalın içten gerçek çırılçıplak
duvara asılı tüfek

demek ki sonra dediğiniz şimdi
ha patladı ha patlayacak

çoğunluk bir eksiğimizdir
fazlalığı atarak çoğalmak

yani diyor ki usta patlamayacaksa tüfek
en doğrusudur duvara asmamak

zor iştir sudan çıkmış olmak
ama daha kötüsü kendimizi balık sanmak

bazen diyorum
çırılçıplak ıslak
yalın içten gerçek
üşümektir insan olmak

demek ki bu tüfek patlayacak

insan diyor usta
ya toplu iğnenin ucundan
ya da şakağından ısınacak

“tam an sırası patladı patlayacak tüfek
bu kez big bang
zor zanaat on dört milyar yıl öncesinin
şiiirini şimdiye yazmak”

*,

sar-dünya

arsızlık yakışıyor sana
nazlı renklerin güzel sızısı
farkındalığında yeryüzü
parçalanmaz bir bütün
“eyleyen” “imge-seli” “dünya delisi”

baştan başa başlamak
özgünlüğünü bozmayan özdeşlik
“denklik” hemen şimdi

sıradanlığın sırrında
“üslup” tan “imge-söz” “son-öteki”
bir dünya kurmak diyoruz sarmaşık
sıradanlığın sırrında
“ezilenlerin estetiği”

yani diyorum kasten sar dünya
alıntıya sığmaz üçleme
aşk-söz-çatısı

hiç razı olur mu şimdi ardıçtan azına ardıçkuşu

çek elini diyor sar-dünya
taşın altında birileri olmalı
önceli sonralı yaratılmış/ hiç yoktan bir şimdi
dünyanın aşktan delisi

(ciğerlerimde taş tozu an
terim tenimde asfalt yanığı kara
yüreğim yüzüme gök
üstüm başım iğde kokusu
aklım fikrim çelme takmak akarsuya
ah ulan nerden düştü aklıma bu sar-dünya)

durmadan “akıllı ol” diyorlar bana

heeey oğlum a kıllı
ben sardunyayım diyorum sar dünya
hiç vaktim kalmıyor ki açmaktan
a kıllı olmaya

*

ay buluta girse ne fayda
biz böyle ayakta zincir elde kelepçe
sen ne zaman buluta girecen kardeşlik
sardunya sar dünya diye diye
gübre yaptın bizi şiire

*

ayna ayna söyle bana
ben şimdi neredeyim
şimdiki aynaların hepsi dandik
benim bir aynam vardı bir vakit
arkası horozlu şeker
bir güzel bir güzeldi ki
sanırsın öterdi her vakit.

*

hemen şimdi aşktan bir ayna dökmeli
bakınca insan insana
görsün diye kendini

dan dini dandini dandik dünya da
insanın aynası insan
bizim yüzümüzde büyür sar dünyaları şimdi

*,

"zaten"

neden eksilmez ki
bizim yüzümüzden
yüzünüzün gülümsemesi

her güne'bir neden
gülmekten çatlayan
göz yaşlarımızın nefesi

acep
kimlerin gözyaşlarında bir kahkahadır
kimliksiz ölmesi

henüz hiç kimse sormadı
güler yüzümüzün nedenini

"zaten" ter içinde kaldı
yüzlerimizin bir birine düşmesi
gözyaşlarımızda yaşama sevinci

biz böyle gülerken
kim nasıl unuttur ki hatırlasın
kimsesizliğe kimliksiz ölmesini

kim ne zaman öğrenir bilmiyorum
gözyaşlarından terleyip kimlik gülmesini
hadi be düşürme yüzünü
bu "zaten" bir göz yaşının
sessizliği çılgınlarca gülmesi

aklımızın kanayan teri kimlerin kimsesi

*,

kasket name

kasket deyip geçme
bu malatya glşl bedir usta işi
adres saman pazarı elmas iş hanı
Üstelik bir de sırması var ki çift düğmeli

en keyifli günümde siz de glesiniz diye
yanlayıp salıyorum kendimi sokağ uçurtma gibi

kasket deyip geçme

deniz grmş var grmemiş var
gökyüzü grmş var grmemiş var

ama bu başka
bu bambaşka
böyle sekiz köşe- sırması çift düğmeli
adamın başına gülmeyi gökyüzü açar

sen yeter ki “kasma kasketi”

*,

düşün ölüsü

geldi kemiğe dayandı
yüreğimin dişleri

düş
saçıldı
sus pus
çürük
nefesim

böyle ölmek boktan bile sayılmaz

sahi sen ne yapacaktın gübreyi

40

MAPUSUN RESMİ' NE

Öyle
Burnuma girip
Bakmayın
Bakmayın bir kaç santimden
Biraz daha!
Biraz daha uzaktan!

Yılları...
Demir parmaklıkları...
Hasreti...
Acıyı
Koyun araya!
Öyle bakın bana!
Ne kadar yakışıklıyım?
Ne kadar yakışıklı
Değil mi ama?

29 Ocak 1983 ÇANAKKALE NECMİ.(gönderen Abuzer Eren)

*,

“ep-eski bir ışıık”

nicedir uzak duruyorum bıçaklardan
aklımda ucu açılacak kurşun kalemler
gökyüzünde vurulacak yıldızlar
aklım gidip geliyor
elimi uzatıp çektiğim
suyu çekilmeyen kuyulara

düşe denk gelmiş bir anahtar
dönüp duruyor yeri göğü bir birine katarak beynimde
tıngır mıngır ay ağlamalarda
şingir mıngır yıldız gülmelerde

hesapta yoktu ama
yaşamak derseni yaşıyoruz işte
soluk soluğa solukdaşlarla
dökölüp gidiyor dilimizin pası
aklınızın buz tutan sokaklarında

ben utanmadan hırsızlamanın ışığında ısıtıyorum ellerimi
“bulanmadan donmadan”
ışık akıyor sarhoş olmuş damarlarımdan
çarşılarda pazarlarda alınmaz satılmaz
kollarım koptu gitti
bulutu bulutla gülü gülle tartmaktan
döne kaldı başım
çekiç sesleri arasında bakır bir kazan

karanlık gecelerimize
altı çizilmiş aşk olsun diye
paltodan değil hırkadan çıktık geldik diyesim geliyor
duymak için altı köşeli rebaptan gelen güneşin sesini
yıldızların şamatasına ölesim geliyor

(işin kötüsü “usta” dediklerimizin “usta” elleri
yırtıp kanatıyor imge ceplerimizi
kaç yüz yıldır ısıırıyoruz dudağımızı
eksilmiyor etimizden itin köpeğin dişleri)

geçmiş bağırsa çağrısa akışlı
memelerini vermiş gökyüzünün ağzına
gözyaşları kan nakışlı
haram olduk yazık olduk günah olduk demediysek de
erişemedik “çok şükür bu günleri de gördük” demeye
razı geldik
gül şarabından içip gönül sabahı olmaya

(onlar yok edicilerdir
insansızlıkta “heran”
var etmek için kendilerini

benim ustalarım ki
ne biçimlerde var edicidir bilemezsiniz
her an yok ederler kendilerini)

yedi ince bıçak saplanır güneşe
kör kuyuların kancasında kopar yüreğimizin teli
yasımıza yetmez artık ne kafiye ne hece

sen “ah’a küseli beri”
bir tek ah demek bile çok gelir bize
artık kimsecikler inanmaz
kuyudan kovalarca güneş çektiğimize

hiç hesapta yokken
hazırlıksız yakalandık
rebaptan güneş yaşamaya
yükü gülmek olan bir gemi batıp gitti
“su biriktiren balıklara”
geceler artık çalıntı bir ışıktır gezer durur gönlümüzde
gün güneş eskimeyen bir serinlik olur yüzümüzde
sen bizde hal mi bıraktın
gül şarabından içip gönül sabahı olmaya
ah ulandım kaldım sana diyorum
“insansızlıkta” etekleri “heran” kanlı bir dünya

(karman- çorman bir dünya
açıla-saçıla feryat-figan içinde
arı- duru oldu parça- buçuğumuzda

biz ki
sarmaş- dolaş olmuşuz
per- perişan
kırık- dökük
bölük pörçük varlığımızda

bakış görüşlerde eridik kendimize
dop-dolu varlık olduk bom- boşlukta

şimdi ne bileyim ben
kim nasıl tehlikeler sezer
bizim kendimize kıcı-kırık değişiminde

şimdi ne bileyim ben
kim nasıl tehlikeler sezer
yoksunuz diyenlere yokuz lan değişiminde

şimdi ne bileyim ben
kim nasıl bir tehlike sezer
ep-eski bir ışıkla dildaş olmamızda)

(ay ağlar gider yıldız güler gelir
bizim başımız güneşin dizinde oldukça
kim ne anlar ne bileyim be ustam
“şarap gözden damlayınca”)

gülmeleri gülmelerle
ağlamaları ağlamalarla
aşkı aşkla
tarta tarta
amanda koptu yüreğimizin kolları

tıngır mıngır ay
şingır mıngır yıldız diye
pembe üstüne pembe vura vura
kanar dudağımız dişlerimizin arasında
kanımızca gül şarabı içmiş
gönül sabahı olmuşuz
solukdaş olmuş dildaş olmuşuz
aşkınlığın ” ep-eski ışııyla”

*
”

“benim vatanım oğlumdu”

ölü bir kuşun çırpınışında uçuşurken şehvetin şarlatanlığı
dudaklarımda kaldı ayrılığın yanakları
gördük cenneti de cehennemi de
“Yüzünün sol yanı yoktu yavrumun.”

her bir şey kendi endamının peşinde
beğen beni beğeneyim seni seviciliğiyle
çürüyüp giderken binlerce öpücük
“Hep bebekliğini hatırlıyorum bugünlerde nedense...”

alıntıların alıklığı kanat çırparken gökyüzünde
düştü gözkapaklarıma gül kokulu gözyaşlarım
aklımdan çıkmıyor
“alt çenende iki dişinle gül goncası gibi gülen ağzın...”

dün gibi aklımdayken çocukluğun
biz ne zaman kirlenecek kadar büyüdük
ermiyor aklım
“Boğazıma bir taş, göğsüme koca bir kaya oturdu. Soluk
alamadım.”
“başucuna dikilen bir kalas parçasını öpüp okşuyorum”
işte böyleyken böyle “Öldürdünüz vatanımı.
işte böyleyken böyle Ölüler sağ olur mu?”

*,

“aziz sen nesin”

aziz sen nesin demek
düşmez bizim haddimize
diyeninde elbet bir haddi vardır şimdi ellerinde
ısrarla büyük grev diyorum
sizde tartışın diye

zamanında söylenmemiş bir sözün gerekçesi
eskiyor elbet gün geçtikçe
onun yüreği nasıl da yandı bilemiyorum
kör söylencelerde

artık marko paşa da yok derdimi dökmeye
nerde diyor yağmursuyu can yücel
nerede tıpkıbasım el elinde

durup durup
bir ara siz de düşünün diyorum
nazım hikmetin intihar etme girişiminde

biz yüreğimizi çakarız eskimeyecek olan söze
mizahı ben yaptım diyor gülmece
ah ismimiz parti programlarına girdi
demek ki ciddi bir işmiş hafife aldığınız gülmece
biz boşuna mı çaktık adımızı aleni aziz nesin diye
bütün ciddiyetimizle gülmenize

işimiz değil hakkında kırmak iki lafın belini
eh öğrendik kime nasıl niyedir öfkeni
oturmaya gitmiyoruz oturmaya çağırıyoruz
işimiz kalmamış oturum içinde

hani fikri takibin diyorsun
laf çatıyorsunuz lafa
çok değil diyor bir tek söz kattınız mı Türkçeye

şairsiniz diyor amenna
yiğitsiniz diyor amenna
yazarsınız çizersiniz diyor amenna

hani diyor fikri takip hani diyor yaratım
ne kattınız düşünce dünyasına

gözümü açtım diyor yangınla
az kaldı ömrüm
kapattım gözümü yangınlarla
zerrece öfkem yok şu bana saldıran güruha
ama tamda alçağın tekiydi o sopayla bana vuran da

elinden alınmış oyunu bir çocuk geldim dünyaya
üzülmüyorum eşim dostum yoldaşımca kırıldığıma
içlerinde vardır elbet diyor toz kondurmadığım da
ama en çok güveniyorum çocuklara

vasiyetimi yazmadan öleceğim diye
korktum hiç korkmadığım kadar
ah şimdi huzurum berkemal çocuklar koşuyor üstümde

ne sultanlar ne kıralar ne şahlar gördüm
 iyi ağırladılar beni hücremde
 işimiz bu bizim
 zayfın güçlüye gerilla savaşı gülmece

merak ettiğimden değil
 size lazım olur diye soruyorum
 söyleyin şimdi kim kaldı
 iftira ve alçaklıklarının içinde

ben ölmeyi ölmezdim lakin çocuklar merak ederim
 kim seslendi kulağıma usta paydos diye
 bir hüznün yeşerir toprağım bitmemiş bitmeyecek işlere
 benden söz edecekseniz önce çalışmak gelsin fikrinize

elbet biraz sitem biraz öfke karışmıştır sözüme
 ben de sadece güzel öyküler yazardım demişimdir
 “anam para koysaydı cebime”

ah diyor gizil çocukluğumu verselerdi benim de elime
 böyle borçlu gideceğim kaygısı yaşamazdım
 borçlu kalırdı dünya bana
 ömrümce ekmek taşıdım kalemimin ucundan evime

bir de durup durup düşmeseydim gözaltına
 ayıp değil artık söylemesi
 kafanı ezerim azına sıçarım dediler
 tokat yediğim de oldu
 herkesin yaptığı yakışır kendine

konuřtum dünyanın yirmi    dilinde
aldığım ödüllerle düştüm hücrelere
 lkemde tenhalarda ara sokaklarda uzaktan uzađa
selamlarım düştü ıssızlara

aziz sen nesen demek düşmez kimseye
şimdilerde çok kafa yormalıyız
dođruyu söylemeye

ama ne zaman nerede nasıl diye
bunu da biz ekledik vasiyetine

yine de senden öğrendik biz bunu
zamanında söylenmemiş bir söz
d n řmeřin diye öfkeye

şimdi kulaklarımızda bir küpe sallanır
memleketimiz deli tepeli
ellerimizden bir çığlık yükselir t ls  diye

diyor ki vardır bir t ls  düşün peřine
ben gördüm onu her yerde
elime düşen çığlığı emanet ediyorum size

biz řařkın bir sevin teyiz elimizde t ls yle

(Aziz Nesin anısına saygıyla)

*,

hiçbir şeyden hiçbir şey anlamıyorsun

ne sizin ne kendimin
peşinde koşmaya yok hiç vaktim

ben böyle her şeyimle
deliler gibi koş-duruyorum
söylenmemiş hiçbir şeylerin peşinde

gözlerini devirip
mütemadiyen gibi eski

şiiirlerden bir şey anlamadığını söylüyorsun bana

ben anlıyorum seni

ben anlamadığım bir şeylerin peşinden
koşmaya durduğumu söylüyorum sana

sen hiçbir şeyden hiçbir şey anlamıyorsun

anlasana

*,

umudun perdahlısı

sen göresin diye

umutsuzluktan çılgınlarca gülmemizi

göz yaşlarımızdan
cam yonttuk gözlüğüne

acılarımız azalsın diye biz kestik her şeyden umudu

gözlerin acıdıkça göresin diye
ciğerlerimizde biriken cam tozunu

*,

sesleniş

ne zaman demiştim
nasıl demiştim
hatırlamıyorum ama
şöyle bir şeydi zannımca

“ölseydim” demiştim
“sesini bulmuş bir söz içinde”

mimikler jestler
ah ne yamandır seslerin içinde

güç sanırsın ki sözde

ne zaman demiştim nasıl demiştim
dün gibi aklımda

her değişmeyenin içinde bir değişen
her değişenin içinde bir değişmeyen
bir birine değıştikçe

bütün sözlerim anlam sızlar durur sesimin içinde

ne zaman demiş miydim
nasıl demiş miydim
bilmiyorum

kimse inanmasa da
ben böyle bir şiir yazmıştım vaktin birinde
seni seviyorum seslenişiyile

*,

“aptal şarkı” dinleyicisi

Ben yıllarca bu şiiri
Bizim ozanlarımızdan birine ait sanıyordum

Ne güzel yanılmamışım
Lorca bizim değilse kimin ola ki

Yine de Allah affetsin bizleri
Günahımız büyür

Ruhi Su’yu yanlış dinlediğimizden beri

*,

“terzi kolların kırılısın”

gündüz cırcır böcekleri
gece çekirgeler
car cur- car cur
kürek çekiyorlar kumsalda
(ters dönmüş
kaplumbağa kılıklı kayıkla)

sonra o acemi kuş komut veriyor
cak cik cak cik
-rüzgar bizden yana
rüzgar bizden yana-

zakkumlar çingene pembesi coşkunluğuyla
alkışlarını şahlandırırken
gül hatmiler el sallıyor
yelkensiz direksiz küreksiz
ters dönmüş kayığa

(işte bütün bunların yanı sıra
o bildik öğretim üyesi kertenkele
öğrenilmiş bir eşeklikle

—yola çıkmak için
“kancık eşek kadar uysal- tereyağı gibi yumuşak...”
bir deniz gerek diyor sağır kulağıma)

ben buralarda
elimde Donkişot'un kırık mızrağı
yüreğimde Grenada'nın "gözyaşı kaynağı"
yelkensiz direksiz küreksiz
akıp gidiyorum deli dali
kimliksiz kimsesiz "eriyen saatlerde"

(gerçek diyorum
kelebeklerle yelken açar bilinmezliğe
ben özlerim sizleri eğri büğrü / gündüz düşleriyle

gerçek diyorum
çiçeklerce el-ele insanlar yangın içerisinde
ben özlerim sizleri düpedüz/ gündüz düşleriyle

gerçek diyorum
yirmi üç alev topu- kızıl bir afiş
düpedüz gündüz olur yetimler buluşmasında
ben fevkalade özlerim sizleri)

düşünüyorum
kabuğunun kıvrımlarındaki dahilikle
düşlerim pırıl pırıl parıltıyor güpegündüz
salyangoz dönemeçlerinde

yeniden öğreniyorum yüzmeyi
aklım fikrim rüzgarların isimleri
kara denizin haberi var mı bilmem
dalgaların ak köpüklerinde
siyah beyaz gri
kanarken pazar yerinde bir pazartesi
ah bilseniz ben nasıl özlerim sizleri

ben gördüm diyorum özlemeyi
“Sağır Adamın Köy Evinde” “Kara Tablolar”
ben gördüm diyorum özlemeyi
gülüyordu guernicada zırlayan bir “zırva”

ben gördüm diyorum
Donkişot’un gözyaşlarında Lorca

ah bir bilseniz ben sizleri özledikçe

buralar dünyanın en güzel yeri ama...
ben düpedüz eğri büğrü
kalakalmışım gündüz düşlerimle

gerçek bana da dar geliyor be usta
analar ağlamıyor artık göz pınarları kurduğunda
“gerçek de bana dar geliyor” be usta

*,

yaşama sevinci yaşında

bir arıza var bu günlerde
ekmek neyse de su bile diziliyor boğazıma

bilmez miyim gülmek ölmek bizim için
ana dil sadeliğinde

bir arıza var bu günlerde
(o kedi camdan girdiğinde
son parça peynirle ziyafet çektim hergeleye

bir koşu vardım büfeye
ekmek dağıttım güvercinlere
boğazıma düğümleniyor bir şeyler ne çare)

bir arıza var bu günlerde
anaların gözyaşları- anadil sadeliğinde

gülmek ve ölmek bozuldu
bir arıza var bu günlerde

biryanımda Alla Allah sesleri
bir yanımda vatan millet Sakarya

gülmelerimiz ağlamalarımız arızaya girdi de
zehir zıkkım oldu ekmek parası
o bildik konteynerde

bir yanımda -anaların göz yaşları akıp gidiyor
anadil sadeliğinde

bir yanımda
zehir zıkkım oldu ekmek parası

gel de yaşa yaşayabiliyorsan
yaşama sevinci yaşında - kedilerle kuşlarla

*,

çaresiz

biz ki ezilenler
ne umutsuz olacak kadar
nede intihar edecek kadar
yok gücümüz

gücümüz yok
dünya değiştirmeye

öyle çaresiz öyle güçsüz
mecbur kalkıştık dünyayı değiştirmeye

şuncacık gücümüz kalmamıştır bizim
dünya değiştirmeye

öyle çaresiz öyle güçsüz

dünyayı değiştirmekten başka
başka çare yok bize

*,

Yüzümüzde dondu kaldı
Sizden bize kalan gülüşünüz

Şimdi
Ne çok benziyoruz
Acı çeken insana

Görseniz gülersiniz

Bir umut diyorum
“Gün gelir günler gelir”

Avcumuza batan yıldızın kan üşümesi
Uzanır gökyüzüne

Yanıyor umudumuzun çırası
Avcumuzda kanayan yıldızın seslenişi

Bu günlerde geçer
Ah geçer gider elbet

Ah be gözleri tasa kutusu
Sıcacık açar bir gün yüzümüzün “gülüşümesi”

*,

aşk oldular

o şiirinsanlar

o aşkinsanlar

“o güzel atlara binip gittiler”

onlar

düşüncelerinin düşlerinde

eritip o güzel bedenlerini

aşkşiir oldular

“aşk olsun”

diyordu usta

aşk oldular

“yüreklerin kulakları sağır” diyordu usta

nal seslerini duymuyor musunuz

onlar

binlerce

“güneşe akın” ediyorlar

*,

ellerimizle
söz yaptık dünyayı kendimize
yoksa nasıl yaratılır
özlediğimiz dünya

*,

"sen hiç menekşe oldun mu"

öğrendim ki
şımaran menekşelerin
çok olurmuş hırsızı

çok değil
istedikleri bir bardak su

akça-pakça kökleri
saksılarda çoğalıyor
sola soluklanan sevdiklerimin adı

"Kim diye soran gözlerle bakma yüzüme..".

giderse üzölmeyim diye
bunun adı Abdullah işte

(Berrin Yılmaz öyküsünden öykünerek)

*,

gözlerim ellerimde dünya çevirisi

işimi gücümü katıp düşüme
karışmışım balık ağları kokusuna
gök deniz salıntısı
hüzün dolmuş içime

söylenmedik söz gözden bozar yapısını
kırılan çemberin karışır içi dışı
benim aklım fikrim
nerelere saklasam güzelliğinin kokusunu

açıp kapıyı kapayıp kapıyı çıkarım dışarı
ah bendeki aşkolsun yarası
yüreğim azat buzat çocuğu

ağları yorgun huzurlu
deniz dingin - gök sakın
sevilesi gün nereye saklasam seni
içim dışım içde kokusu
marşlar şarkılar haykırışlar
tanrısızların duası

çevremde kalmamış ayırt edici
diyorum ki şu güvecindir şu da kumru

açılıyor otobüsün kapısı-kapanıyor otobüsün kapısı

iskete ispinoz sakayı kimse bilmiyor
en son serçelerde bizi terk etti
yüreğimin kanayan kuşbazı

telefonla arıyorum bir dostu telaşla
panzerler gelir üzerime
biber gazı tazyikli su
karanlık coplar iner kalkar gökyüzüne
ben düşmüşüm güzel günlerin derdine
içimden çıkmaz hiç güzelliklerin kokusu

açılır metronun kapısı- kapanır metronun kapısı

tepeden tırnağa gün güneş
içim dışım yaşama sevinci
su geçirmez diye almıştı yağmurluğunu
demek ki dandik çıktı
kapalı bir mekândayım
üstüm başım biber gazı
masamda çaylar çakmaklaşır
gözlerimde söz kanaması
dil ustası olmak neyime
ben severim ellerimin dünya ile dansını

ağlar yorgun huzurlu
bedenimde yangın tortusu
deniz dingin gök sakin
iner coplar kalkar coplar
gıcırdar öfke kapıların arkası
allı güllü meydanların haykırışı
ellerimin kanıyor dansı
ah diyorum şimdi
sana neyi nasıl anlatmalı
sözler gözlerimden ellerimde dünya çevirisi
kolu kanadı kanar cumhur'un
o belediyede işçi
kuşsuz dünyanın kuşbazı

rezil günlerin kepaze şiirleri
yazılır köylü güzellemeleri
açılıp kapanan kapıların yoktur sonu başı
bu ne biçim bir deniz dinginliği
haziran diyorum kiraz diyorum
turfandası kandan kırmızı

hasan bize bir çay daha getir
hadi cumhur sen bir daha anlat bize
nasıl katlettiler istanbul'u

*,

su akıyor çatlağına

şelfelerdi gözyaşlarım bozkıra
bundan zelzelendi dünya
düştü nar dalından
düştüm ben nara

kim bilir ki kim demiş
akan su yatağını bulmaz
ben ki kara bahtı ak taşta çalmadan
tezene vurdum bozkıra
eyvah eyvah
aktım da duruldum ey dünya
söz almaz yüz gülmez çatlağına

*,

Neylersen eyle
Kör derler aşkın gözüne

Doğrudur

Biz böyle düşkünken elbirliğine
—yüreğimizde, beynimizin gözleriyle-
Kör olmuşuzdur zulmün gücüne

*,

Minarelerini uzatmış gökyüzü
Işıltılı elleriyle seviyordu denizi
Bir kuş uçumluk yolculukta
Gözlerimde karanlığın kanatları
Rengârenk açtı

*

Kırık tekerin gökyüzü hasreti
İflah olmaz evlerin çilesi
Mahpusların da diyorum mahpuslarında
Gökyüzüdür tek eğlencesi

*

gözlerimde
kanadı kanayınca bir kuşun
ben yaşamaya tepeden tırnağa
gözlerinden kandım

*

bir çuval rengârenk gülümseme

ah be anacığım

ne yapsın ömrünü gülmesinde

*

Bana böyle bakma çocuk
Aklımı başımdan alma
Şuncacık günahım yok ama
Güzel bir dünya bırakamadık sana

*,

“sıradanlığın sırrında”
Evrenin bütün ısıltısı
Rast geldi de kanadıma
Farkındalık oldu şehla şaşkınlığıma

Işık çırpındı da bütün kanayışlar
Gülümsemeyi vurdu yüzüme
Şu siyah beyaz gri dünya

*,

göz kulak oluşum

çekilince al ayak
kelle paça kol bacak

dehşet bir kavgadır
duyduklarımızdan
dünyaya gülerek bakmak

bizde en insan olan
diyor usta
göz ve kulak

sonrası besbelli
ellerimizden duymak
ellerimizden bakmak

ne çok yakışır şimdi bize
çıkart dışı olmak

ne çok yakışır şimdi bize
güzelden kuşku duymak

yakışır elbet yakışır
ellerimizle dünyaya göz kulak olmak

yakışır elbet yakışır
bir eksiğimize koyduğumuz bastonla
olmak istediğimiz insana koşmak

yak ıştır ellerimizde
yak ıştır elbet
ellerimizden dünyaya göz kulak olmak

*,

kağıttan kuş sesleri
kafeste ağaçların çığlığı

sigaramı yaktığım deniz feneri
kitabın ortasından yeşeren ağaç

uçurtması balık çocuk
duvarsız pencerelerden
uçuşan sesleniş

ah en insan yanımız
düşlerimizin şahidi
yelkeni kuştüyü yastık
şarkı renginde gökyüzü
uyku susuzluğumuz
gözlerimiz kulaklarımız
hiç kanamadığımız yolculuklar

hiç bilmediğimiz
hiç özlemediğimiz
insan hallerimizle gülüşlerimiz

sevdalık mı sevdalık
bilge çocukluğumuz

işte bütün bunların dost gülüşlerini
bozulmadan koruyan ankara ayazı
senden vaz-caymak ne mümkün

Günay seçkileri ve Gürbüzün Ankara fotoğraflarından demleniş...

*,

çıkar dışı

çıkamaz çıkamaz deme
elbet vardır bizimde bir çıkarımız
aşkla örölmekte olan

hepiniz sallanacak ve yıkılacaksınız bu çıkmazda
bizim çıkar dışı oluşumuzdan

ama seni en sona bırakacağız
ah en son
“son halatı satan”

yürümüyöruz artık
cehenneme döşenmiş iyi niyetin tasalarında

son sözümüz mü
geç onu

**‘İşine bak sen,
çık odadan!’**

**Son sözler hayatları boyunca yeterince söz etmemiş
aptallar içindir’**

*,

Bir parçacık

yalnızlığımız yağmurla yıkadıkça
çektirip gitmeler çağırır bizi
bir sandal bir kayık bir gemi
Özlem ayrılık kahr sevda

lakin kulaklarımız kirişte

bir çay bir türkü bir karanfil kokusu
bir parçacık mini minnacık bir ayırım
kal demezse kalmamız kaçır gözlerinizden

Aman derim kaçırma ipin ucunu
biter mi hiç dünyanın puşluğu

berdevam da devrana deva
dostluğun eliyle kendimize dokunma özgürlüğü

ile eli- eli ile- ile eli –eli ile

“Kirtim kirt
Kirtim de kirt
Kirtim de kirtim
Kirtim kirt”

dost düşlerini düşledikçe

dokunuruz yaşama be usta

(Ah be kardeşim derim ki
Bu içtenlikle bu gemi, aldığı yaralardan su alsa da batmaz...
Sen güven Ankara ayazına)

*,

herkesin bir işi gücü var
koşuyorlar mülk peşinde

iş iş iş deyip durma bana

sen ne bileceksin
ben ne işler açıyorum şu kel başıma

ben koşuyorum o kaçıyor
bir türlü buluşamıyoruz
bir eksiğimizin içinde

mal da gerçek mülk de gerçek
biliyorum ama
insan yok içinde

başınızı yesin malınız mülkünüz
gözümüz yok ama
ne yaparsın tarih yazılıyor böyle

biz aşkın işler açmışız başımıza
şiiir bir patırtıdır yol alır yüreğimizin içinde

ben
malınız mülkünüz başınızı yiyecek diyorum

sen

**“Böyle şiiir olmaz, diyeceksin;
biliyorum.
Ama böyle dünya olur mu?” (M. Eloğlu)**

ara da bir güler yaşama sevinci
yüreğimiz tık diye gözlerimizin önünde

*,

ışıkla destan yazanlara

Ara Güler çok kızıyormuş
Fotoğraflarına sanat eseri diyenlere
Bunlara sanat demeyelim de
Gazoz kapağı mı diyelim be usta

Biliriz aksiliğini
Şimdi duysa bizi
Küfrün bini bir para
Olsun be anam

Eksik olmasın başımızdan
Ustamızın ışıkla yazdığı destanların küfürtüsü

*,

Şahit aramayın yaşadığımıza

Anlaşılan o ki anlamışlar- inanmışlar
Ruhi Su ustamızın ölümsüz olduğuna

Şahittir kırılan mezar taşımız
Ustamızın yaşadığına

“Gamlanma gönlüm gamlanma”

En büyük anıttır kurulacak güzel gün

Öyle bir kuracağız öyle bir kurgulayacağız ki

Işıl ışıl yanacak en güzel yerinde
Ustalarımızın kırılan mezar taşları

*,

İleri demokrasimizin nimetleri
Saymakla bitmez

Çok şakacı bir hukukumuz var “mesela”

Herkese anadilinde ağlama özgürlüğü var

Emeğin dilinde insanca gülmek yasak

*,kuşkanadından bir kan atlanış

Elinizde kuşkanadı
Önünüz de hokka
Bütün mesele
Neyi mürekkep olarak kullandığınızda

Bu mürekkep naçizane
Alın terinin insan ıslaklığı yükseltisinde

Ağlarken sevişirken çalışırken gülerken
Her cinsten her renk ten
Kanımıza batmış kuşkanadı düşlerimiz

Şiir olursa olur

“Kan atlanırsa” yüreğinize

*,

Elbet
Kızıl bir kalkışmadan geçer yolumuz

Aman ha
Böyle dalıp gitme kırmızının kırmızısına

Unutulası değil biliyorsun
Bir renk daha katmak gökkuşağına

Esinti
(Renklerin Enerjisi / KIRMIZI
Berrin Yılmaz)

*,

Bizim Mehmet
Sanayide demir tozu biriktiriyor ciğerlerinde
Bundan böyle belli ki
Nefesiyle şiir dökcek
Sohbetin alevinde

*,

Küçük günah süslemesi

Biz ki büyük günah işlemeye geldik yeryüzüne

Yüzümüzde
Cehennem ateşinden yapılmış
Şeytani bir gülümseme

Siz böyle kendinize attığınız adımlarla
Yaklaşmadıkça sokak kapısına

Korkarım kaybolup gideceksiniz
Küçük günahlarınızın karanlık sokaklarında

Yaşam diyorum
Yeryüzü diyorum

Sokaklara karşı yüzüm yer oluyor
Siz böyle intihar çiçekleriyle süslendikçe

*,

İçimde bir fırtına
Çivi gibi çaktı beni hayata

Bir şey kaybetsem
Üç yere baksam bulurum

Biri beni arasa
Üç yere baksa bulur

Kimseyi inandıramam

Fırtınada
Kayboldukça
Kendimle buluştuğuma

Ben bulur buluşturur kaybolurum

İçimde bir fırtına
Çekiç gibi
Çakar beni hayata

Arayanım üç yere baksa bulur beni

Kimi nasıl inandırırsın şimdi
Kaybolup- kaybolup kendinle buluştuğuna

*,

beyazın beyaza isyanı

demoştım
bizim ev iki nohut bir bakla
dışarda kış kıyamet
camı açık bıraktık sokak kedilerine
derken durup dururken
eklendi sokakta kalmış bir köpekte

kalmışız ki deme gitsin
kedi köpek kavgası içinde

dertlenmiyorum
aç kapı
kapa kapı
geçinip gidiyoruz işte

günler geçip gidiyor
hepimizin aklı iktidar hepimizin aklı muhalefet
düşmüşüz ki deme gitsin
kedi köpek kavgasının sözleri içerisinde

el konulmuş ömrümüzün bütün renklerine
kalsın istiyorlar
Sesimiz bembeyaz ölüm sessizliği içerisinde
aklımız kedi köpek kavgası
at izi karışmış it izine
kalalım istiyorlar bembeyaz bir sessizlik içinde

kar kış demeden beyazın beyaza isyanı
bütün renkleri bütün sesleriyle gençler diyorum
söylüyor güzel günlerin türküsünü

Bir beyazın içinden fırlayıp çıkıyor kızılığımız
gök kuşağının bütün renkleri içinde

*,

Ben Tam- Tam Saçmalıyorum- Siz Duymuyorsunuz

Madem sen tamsın
Söyle
“senin bir eksiğin nerede”.

Hiç kimse söylemedi mi size
Bir eksiğinin içinde ne varsa
Bil ki artık o sensin diye

Şimdi kesinlikle
Saçmaladığımı düşünüyorsundur
Yanılmıyorsun
Haklısın ama bilmem ki
Kaç para eder
Ne de olsa artık
Herkes biliyor şimdilerde
Gez göz arpacıktan aşk saçmaladığımı

Bende de bir tamlık var ama.
Bilmiyorsunuz

Geçip gidiyorum dünyanızın içinden
Dünyanın bütün tamtamlarıyla

Bende de bir tamlık var ama..
Duymuyorsunuz

Geçip gidiyorum dünyanızın içinden
Dünyanın bütün tamtamlarıyla

*,

Anlam sızlanış

Alın gidin tanrılarınızı bayraklarınızı

Yeter ki güneşe baş koyan gülmemiz
Kalsın bizle baş başa bu çıkmaz sokakta

Biz tapınıyoruz ellerimizden imkânsıza
İnsandan insana
Kanar yaşama sevincimiz
Korkunç gülerken cinnetimizi

Bir İmkânsızdan
Anormal insan yapacağız kendimizi
Alın gidin bütün normallerinizi

Bir öfkeden
Anormal insan yapacağız kendimizi
Alın gidin bütün normallerinizi

Ben sizin

Bilmem ki
Biliminizi felsefenizi cennetinizi

Bir bildiğimiz var elbet
Yoksa olası mı
Böyle deli deli gülmek ellerimizden cinnetimizi

*,

Balıkçı İshak

Herkesin sakalına ak düşer
İshak'ın sakalına martılar
Biz terleyince denize koşarız
İshak deniz terler

Aksi adamın tekidir
Balıklarla ağlar martılarla güler

Ben bir bozkır adamıyım
Ne anlarsam anlayım
insandan insana anlarım
Bana balık martı deniz demeyin
İshak deyin yeter

*,

Buluşmak

Otuz yıl sonra
Buluştuk köhne bir çay ocağında
Yaşayıp gidiyorum dedi küçük bir köyde
Yüzünde kır düşmüş saç sakalı
Gülüyordu hiç eksiltmediği
Karasabanın diri izleriyle

Çıktım geldim dedi
Botu parkası kasketiyle
Habersiz gelsem belki tanımayacaktın dedi
Geçmişi hiç geçmemiş gibi

Her şeyden bir parça konuştuk konuşmasına
Lakin
Söyleyemedim müthiş yanıldığını
Her şey değişiyor değişmesine
Değişmiyor yoksulluğun üniforması

Ah be ne günler demeden ayrıldık
İkimizde biliyorduk
Sarılmak gerekiyordu
Eskimeyen bir hasretle bugüne

*,

Onlar ki göğsünü rüzgâra yasladılar...

O gün bugün bir fırtına dolaşır

Göğsümüzün rüzgâr çukurunda

*,

Haydi Damla

İğneyle kazdığımız
Kuyudan çıkan suyla
Durmadan ama durmadan

Damla

Damla

d

a

m

l

a

“alsana bir kaya nerene dayarsan daya”
Dedikleri şu zorbalığa
Kaya çatlayana kadar çatlamayan sabırla
Birikeceğiz sel sularına

Ama hemen şimdi her yerde
Geç kaldık demeden
Al eline bir toplu iğne
Sende başla kuyu kazmaya

Biz böyle tarih boyu
Damla damla damladıkça zorbalığa
Bil ki
Birikim sonsuz acılarımızın çatlatır sabrını
Sel olmaya

*,

Hurmadır hurma

İnsanlarla farelerin ilişkisi
Bozuyor memleketimizin huzurunu
Şimdi bilmem ki nereleri coplayıp bombalamalı

Güzel ahlakımız bozulmasın diye
Durdurmak gerek her türden açan şu “kötülük çiçeklerini”

Çok müstehcen bir sözdür portakal mesela
Tövbe tövbe soyup başucuna koymakta bazıları

Kimi “kötü çocuklar” portakal orda kal deseler de
İleri demokrasimizin en güzel meyvesi hurmadır hurma

Gerisi sakıncalı ve bünyeye aykırı
Hurmalı bir şeyler okumalı bu günlerde

“Ebû Zer-i Gıfârî” hariç tabi

*,

“Aşk Duru Yorum”

Ben kimselerin bilmediği
Bir beklemek olmuşum
Tepeden tırnağa gelemeyişine

Çılgınlarca ısıklarım doğan günü batan güneşi
Yüreğim Kıp kızıl çırpınışlar içinde

Ben öyle bir beklemek olmuşum ki
Hiç gerek kalmamış gelmene

*,

Duygu sallanıyoruz
Hoşnutluğun salıncağında

En acı olaylar bile birkaç saniyede akıp gidiyor
Salya sümük sokaklarımızda

Yiten tenimizle dokunamıyoruz içimizden geçenlere
Sallanışlarda bozuldukça midemiz
Çıkıyor içimiz dışımıza

Bilim adamları boşa uğraşmış

Biz inmişiz duygu salaşlığımızla
“mutlak sıfırın” da altına

“Şiir” kusup rahatlıyoruz ne güzel
Dünyanın bütün acılarına

Anlamıyorsun
Biz böyle çok iyiyiz
Bu içten düşün ellerinle
Dokunamazsın bize hiçbir iplikle

Biz öyle sökülmüşüz ki benliğimizden
İşimiz olmaz aşkın söküğünü dikenlerle

*,

Şimdi kardeşliğin
Acıları öfkeleri yüreklerde
Ak bir güvercin çırpınışıdır

Baş koyar gibi bir kavgaya
Çarık yapmıştır kardeşlik
Barış yoluna yüreğini

Gerisini ne sen sor ne ben söyleyeyim

Kan ağlasa da bu günlerde umudun çiçeği
Gün o gün değil karalar bağlama
Kardeşliğin
Yaralıdır barış güvencini

*,

halk olmanın bahçesinde açar
kardeşliğin sardünyası

kırılan her dalı
saplanır kalbimize
gözyaşlarımızın öz suyundan
“can” suyu

“o büyük gün geldiğinde”
katılırlar bize “sakince”

gülen yüzümüzde
gülerken yüzleri
çağlayarak akar gider bir sonsuza

sakince can suyu

*,

Bakırcı çarşının bütün çekiçleri beynimde
Dövüyor yüreğimi

Göz göz olmuş duyduklarımdan kanmayışım
Söz altı parçacıklar kaçışıyor gözüme

Bir belirsizlikte yitiyor bildik adım
Ben inat bir adamım ama adımı unuttum

Hep bildiğimi okurken hayretimdir kayboluşum
İşin kötüsü bunu çok iyi bildiğimden kanıyorum

Bütün bildiklerim Nil'in kül kuşları oldu uçtu
Kondukları her yere koşmaktan yoruldum

Yaşamın aşıntısında incecik bir ayırım olsun diye
Yorulduğumdan yoruluşumdan alıcı kuş oldum

Hem avcıyım
Hem her dem av
Durup dururken durduğum yerlerimden vuruldum

*,

yüz çizgilerimizde biriken gökkuşağı

bütün sıcaklarımız bütün soğuklarımızla deviniyoruz
konuşurken yazışırken uçuşuyor dağılıyor sözcüklerimiz

alınanlığın alıcı kuşu
perişan oluyor koşuşturmaktan uçuşunu

yüzümüzün eyleyen nakışlı bakışı
rast geliyor dostluğun yüzü suyu hürmetine

her şeyi güzel eyleyenlerin söz altı parçacıkları
uçuşarak birikiyor yüz çizgilerimizde

*,

Onlar varsın alın yazısı desinler yaşadıklarımıza
Daha net görebilesiniz diye gözlerimizin gördüklerini
Yüzümüzden taşıyor ömrümüzün çizgileri

Onlar varsın alın yazısı desinler çektiklerimize
Yaşam uçuşuyor yüz çizgilerimizden dizelere

Sen hala soruyor musun şiir nereden gelir nereye gider diye
Anlamıyorsun
Şiir uçuşarak biriken bir yaşamdır yüz çizgilerimizde

El eli el yüzü derken
Çok insan oluşumuzdur
dünya hallerimizle yüz yüze gelişimizde

*, Bilemedik

Hey gidi koca Yunus hey
Demek su çatlağını bulsun diye
Ete kemiğe büründün de
Hırant diye göründün
Bilemedik!

*,

Ne zaman b r    dense
Sevincime dur diyorum

Hele bir yarın olsun o zaman g lerim

Ne zaman güzel bir haber duysam
Sevincime dur diyorum

Hele bir yarın olsun o zaman sevinirim

 ylesine sevinçli g lmelere dolmuş ki kursa ım
Geldi geçti güzel  mr m

Ah i te ben buna yanarım
Ah i te ben buna yanarım

Ne zaman oldu nasıl oldu hiç ermez aklım
Ben böyle durup dururken nedensiz kimsesiz sessiz

Ne duydum da param parça oldu kursa ım
Hiç ermez aklım
Ben ne zaman böyle deli deli güler oldum
Hiç ermez aklım

Aha i te ben buna yanarım
Aha i te ben buna yanarım

Sıkı sıkıntılarımızın sıkıntısı

Herkes sıkıntısında öyle bir sıkı duruyor ki
Üstelik her sıkıntının kendi içinde sıkı bir düzeni var
Değınmeden yaşıyor bir diğerine

Her birinin sahibesi sahibi var
Herkesin sıkıntısı kendine dağlar kadar

Bu günlerde gelir geçer diyorum demesine
Ama geçmiyor işte

Kendi haklılığına esir düşmüşlerin sıkıntılı günlerinde

Kimisi yaptığı bütün haksızlıklara
Bir haklılık bulup çekiyor üstüne

Artık kimimizin sıkıntısına denk geldiyse
Madrabazlar bile alkış içinde

At izi it izi
Kedi köpek kavgası
Şuncacık bir aklım var ediyorlar içine

Her neyse diyorum ama gel sen bana sor
Hadi be sende deyiş büyüyor içimde

Ya senin ya senin ya senin ya senin
Sıkıntın hiç sıkışmıyor mu içinde

Sende havlayıp durma başımda be “caşua”
Benim sıkıntım yetiyor bana

Laf lafı laf tabakayı derler ama
Hiç laflayasım yok şu ara...
Ya senin ya senin ya senin

“böyle şiir olmaz, diyeceksin; biliyorum.”

“Emperyalizm vardır” Olmuş alavere
“Emperyalizm yoktur” O da ayrı bir dalavere

Anlaşıldı niyetleri
Bizi yapacaklar kurban
Sermayenin “nöbetlerine”

Kim kimin sesi kimler neyin nesi
Kimi fötrlü- kimi sarıklı
Bu günlerde zor diyorum baretin işi

Bir yanımızı sarmış vatan millet Sakarya
Biryanımızı sarmış sivilin sivilcesi
Ah kesmişler yolu ah kesmişler yolu

Bir doğup bin ölüyoruz yılda
Derdimizin bugünlerde okunmaz esamisi
Kulaklarımızda çınlar salamız
Beş doğurtmakta bulmuşlar bize çare

Öp ananın elini öp ananın elini

Bir yanımızda cennet
Bir yanımızda vatan millet Sakarya
Kimsenin inanası yok şu kısa günde
Dokuz doğurduğumuza

Şimdi ne desek sözümüz olur eşkıya

Bu işlerin vardır kaderinde
Bunlar diyor Allah’ın işi

Bize sorarsan buz gibi iş cinayeti
Baş ağrısı yürek sancısı başlar nöbetler

Sözümüz varsın olsun eşkıya

*,

O günlerin bu günlerde gülüşü

Gün gelir günler gelir bizde güzel şiirler yazarız
Bir çocuğun bir köpeği sevişi gibi

Gün gelir günler gelir
Yazarız
Şırl şırl akışkanlıkta
Güneşin dereden su içişini

Gün olur
Günler olur
Elbet

Aklımız ter için dizelerde terledikçe
Başka açar başka kokar bütün çiçekler

Sardunya sar dünya açar
Açarız tütün tabakasını

İneriz iğde kokusu derinliğine
Bize güler hanımeli
Deriz şerefe

El sallar camlardan camgüzeli
Güler oynar zilli maşa
Biz dururuz horana halaya

Gün olur günler olur elbet bizde yazarız o zaman

O güzel yüzlü güzel günlerin şiirlerini
Bütün yitiklerimizin gülen yüzleriyle

İşte diyorum böyleyken böyle

Teslim olmayıp direniyorsak
Her dizede terimiz kan içinde

Nefes alsın diye o güzel günler
Dostluğumuz direniştir bu günlerin içinde

Eni-sonu sıradan güzel bir gündür isteğimiz

Varsın olsun düşlerimiz kan ter içinde

Sizin gülüşünüzden ışıyor bu günler

Kalmaz benim davam diyorum divana

Gülüşümüz durdukça direniş içinde

*,

Gökkuşağı derinleşiyor yüz çizgilerinde

Küçük bir kadın elinde bir file,
Mercimek koysan düşmez,
Gökkuşağının bütün renkleri ilmiklerde...

Yaşlı adam büfeden ibadet gibi bakıyor
Filedeki ilmiklerin küçüklüğüne
Filenin içine iki ekmek koyuyor.
Paranın üstünü veriyor
Allah bereket versin-le

Kadının derinleşen yüz çizgilerinde
“İyi günler” küçük bir gülümseme.

Küçük adımlarla güler bir yüz derinleşen çizgilerde
İki ekmek her gün
Alın terinden çiftleşmiş bir bilmece.
İyi örülmüş bir ömür incecik gözenekleriyle.
Kadın gökkuşağından bir gülümseme

Her gün gizli bir sevda yaşıyor
Kocasının ceza evinde ördüğü fileyle
Bazen direnmek böyledir diyor
Küçük ilmiklerde gök kuşağından bir gülümseme
Umudun sancısından umarı
Derinleştikçe derinleşiyor yüz çizgilerinde

*,

umut ve umutsuz olan adamlardan dan dan dan

birinci adam
umudum var dedi
ölümü göze alamayacak kadar

ikinci adam
baktı baktı
umudum yok dedi
ölümü göze alacak kadar

üçüncü adam
mutsuz
hayır çıkmaz dedi
böyle umuttan ve umutsuzluktan
dan dan dan

umut böyle umutsuzluk böyleyken
şöyle bir doğruldu
dördüncü insan

birinci adam
elinizi koyun dedi taşın altına

ikinci adam
dedi koyun taş üstüne taşı

üçüncü adam
inledi taşın altından

işte bundan doğdu
dördüncü insan

*,

iyilik saęlık

uzaęa dűşműş günlerde
yűzűnű koyup avuçlarının içine
dalabiliyorsan dűşlerine
bil ki sanıldığı kadar yalnız değilsin

şu her şeyi iyilikçi olmuş kűtű dűnyada
hiç bir iyilięe sıęmayan gűzel insanların dostluęunda
şaşarsın kanadı kırık bir kuşun alacaksız borsuz
kanatlarında açan dostluğun uçma kıvancını duyumsadığında

bir kez daha gűndeme dűşűyor
bunca iyilikinin olduęu şu kűtű dűnyada
kűtűlenmiş dostluklarımızın gűzellięi
son kűtűlűęe hazırlanır elbet
iyilikten kurtulmaya

işte o gűzel insanların
o gűzel atlarının nal seslerinde
paramparça olacak bűtűn iyilikleriniz
biz gűleceęiz elbet iyilik saęlık deyip
parçalanmaz bir bűtűn olan gűzel dűnyamızda

*,

“güvercinim uyur mu”

çekilen acıların şiddetinden
kırıldı göğsümüzün kafesi
işte böyle doğdu barış güvercini

ama siz çok karıştırıyorsunuz birbiriyle her şeyi

öyle böyle değil
ne paçalı ne de taklacı
üstelik değil
dualarla beslenen hacı bayram güvercini

boşuna gözlerinizi yumup ağzınızı açmayın
yenmez her güvercinin eti

“benim güvercinim tunç gagalı”
demiş ustam
bilmem ki daha ne demeli

(Rıfat Ilgaz hocamızın izleğinden öykünüşle)

*,

ne güzel deme bana

neye değinsem şu değişen dünyada
değişiyoruz bir birimize

ne güzel ne güzel

genç bir gülümseme
kırışarak derin çizgilerle
rafa kaldırıyor
erken geldiğimiz şu dünyayı
hemen şimdi diye

değişmeyenlerimiz
değiştikçe bir birimize
“demiştin ama”
kaldırılıyor rafa yeni sözlerle

ne güzel ne güzel

yorgun gün demlenirken acılarımızda
kırılıyor geçmiş acılarımızın zincirleri

geçmiş ve gelecek
toprağın çitlediği çekirdek
gülümsüyor içimde

ne güzel? ne güzel?
diye sorma artık bana
acılarımız dokunurken güzelliğin sancısına
ellerimiz gözlerinden balkıyor yaşama

ne güzel ne güzel

çatladı çatlayacak bir çekirdeğin gülümsemesi
yeşilleniyo yüzümüzde
hep siz varsınız diye

*,

çürüyor kendi oluşumuz

kim mikrofon uzatsa kayboluyor sesimiz
objektifler çiziyor gülmemizi
kameralar yönetiyor edamızı hallerimizi
kürsüler ki bildiğin dev aynası
her gün biraz daha
uzaklaşarak kendimizden
gülmelerimiz ağlamalarımız neyse de
komik yaptık görüntü adına öfkemizi

işte böyleyken böyle derken
bir derkenar
(ellerimiz yitirdikçe
yüreklarimizin beynimizden aldığı nefesi
yitirdik seslerimizin rengini desenini
plastik çiçekler gibi açıyor gülmelerimiz ağlamalarımız
bozulan öfkemizden
şaşıyor ellerimiz nereye konacağını)

şimdi düşün dur biz nerede yitirdik kendimizi
yoksa diyorum-yitirdikçe sevmelerimizi
her geçen gün daha mı çok sevdik; seilmeyi

yoksa diyorum-anlaşılmaktan daha çok mu sevdik beğenilmeyi

kimisi oyun sanır şimdi
şiiirde bildiklerimizi bilmemekten gelişimizi
oysa şiir böyleyken böyle derken
öğretir bize bilmiyorum demeyi

ah diyorum biz ne zaman yitirdik
baştan başa yeniden öğrenmeyi

*,

onca yangın içerisinde
varsın yansın bar ışıkları kar ışıklarıyla

onlar buyana şunlar oyana
çekiştire dursunlar hısımlıklarını hasımlıklarını

kursunlar kurabildikleri kadar
halkların kardeşliğinden halklara savaş düşleri

yüreğimize oya gibi işlenmiştir
içimize gömdüğümüz acı

susmanın ellerimize düştüğü yerdeki ses haykırıyor
kan ter içinde barış tek yol hemen şimdi

hiç unutulması mı
ezilen halkların kardeşliği

bar ışıklarıyla kar ışıklarıyla cıvalı laflar
diyorsun ki uçuşuyor ortalıkta

bırak şimdi barışın kaç karışlığını

sus ve ellerinle haykır
tek yol barış hemen şimdi

öncesiz sonrasız durdururken dökülen kanı
hep birlikte çekeriz sulardan ağları

barışsa barış sonuna kadar
pilavdan dönenin kırılсын kaşığı

bunca dökülen kandan uyanmış bir halk
olur mu hiç barışın avanağı

*,

Plakasına

şimdi cep telefonunuz çalsa
ahmet yıldız arasa sizi
ve derse ki plakası belli
4x4x4 çarptı beni
siz ne dersiniz

bana değil
ona anlatırsınız artık
plakasını alamadığınız şu otomobilin sahibini

*,

elmanın içindeki elmanın şekeri

nicedir beyaz akıllar
karalıyor siyahı

her birimizin ağzına layık bir şeker
üstelik hepsi meyveli

tutturmuş üstelik bir türkü
“Bizim Evde Şekerde Lokum Badem Var”

camekânlarda bir caka bir şamata
çürük elmadan yapılmış elma şekerleri

tutturmuşlar üstelik bir türkü
“şekere gatem men seni ...”

duramıyor yerinde
elmanın içinde elmanın şekeri

elma dersem çık
elma dersem çık

“Tek yol barış hemen şimdi”
“Yaşasın halkların kardeşliği”

Çalıyor kapınızı
elmanın içindeki elmanın şekeri

*,

Kızıldeli Kardeşliğinde Dünyavatanaşkı

Onlar şimdi barış diye kulaktan kulağa fısıldarken
Silahlarına susturucu takıyorlar

Dökülen kanı durduralım analar ağlamasın derken
Doğmamış çocuklarımızı kurban etmeye hazırlanıyorlar

Dünya bölünmez bir bütün yıkın sahte sınırlılıklarınızı
Bin kez daha haykırış olsun
Özgürlük barış ve eşitliğin bölünmez kardeşliği

Yaşasın dünyavatanaşkı
Yaşasın dünya vatan aşkı

Sınırlarınızı kırın sınırsızlığa yükselsin yüreğiniz
Bir bayrak gibi dalgalansın sesimizde
Enternasyonalizmin marşı

“yalınayak -koşarak -devlerin- geçtiği -.....”
Eugene Pottier bir ses ver sen bana
Pierre Degeyter söz sende

*,

kim kime dumduma dünya

akşam mahallelerinde güneşin ölümcül yakıcılığı
yoksul- sefil- yaşlı- izinsiz yaşadık uzun geceleri

-bizim buralarda şampiyon oldu bir takım
21 yaşında bir çocuğun hançer kalbinde -

kaçak umutlarımız tikiş tikiş sığındık yolculukların kanayışına
hiç bir yalana sığmayan acılarımızın feryadı yükseldi
bozuldu kırk yıllık komşuluğun anlamı

-bir adam bıçakla kesti boğazını eski eşinin-

çocuk çığlıklarının korku filimi
yanık et kokusu geziniyor genzimizde
geçip gidiyoruz yağmalar talanlar içinden
güneşin dost olduğu günlere

-dudaklarında petrol kokusu olan bir muhterem
kanlı salyasıyla öptü günlerimizi-

bir rüya bir düş diyorum
bilinmeyen bütün dillerden hayra yorula

- 13 yaşında bir kız çocuğunun neler gelir başına-

ben mi/beni boş ver sen
dolanıp duruyorum açlık sınırında
taşeron cumhuriyetinin çıkmaz sokaklarında
vatan millet Sakarya derken- sahi
kaç katlıydı altında kaldığımız o meş'um
"mim-şın-hemze-vav-mim" marka

*,

dikiş tutmaz yangınlarda kalmış söküğümüz

ayva çiçek açsa ne yazar
emredilmiş yaz mı gelecek

ağzı var dili yok acılarımızın nağmesi
uçuşuyor ola- bilmezin sınırlarında

bak
sözün bittiği yerden gelen sesin suyunda
parçalanıyor eski biçim
tomurcuğunu yumruk açan gül için-için

gelincik tarlarında- yanık akasya- yanık iğde kokusu

iplik gibi yağan alın-teri

gözlerimizde iğne deliği

kirlendikçe
kirlendi dünya bayrakları diyorum
yangın talan is duman

yumruk saçmış gül şimdi
gül diken günler için

sesini bulamamış bütün sözler yalan
gül gülebilirsen yumruk açan gül için